

นิภา จินไฟฟอง

นิภา จินไฟฟอง

**KINIRO
QUARTET!**

Presented by Yuuho Niimu
Illustrated by DSmile

E LIGHT NOVEL

แต่งเรื่อง Yuuho Niimu

ภาพประกอบ DSmile

แปล dasuma

“นาซึสะ?”

นาซึสะหน้าซีดเผือด หายใจติดขัดและสั่นเทิ้มไปทั้งตัว

มีข้อความเขียนไว้ว่า

“หมอนของทางโรงแรมเราผลิตขึ้นมาเพื่อให้ขว้างกันง่ายเป็นพิเศษ
ขอให้ท่านสนุกได้เท่าที่ต้องการค่ะ”

“เฮลละ! ฉันก็จะร่วมสนุกด้วย! โอ้ก็สนุกด้วยกันสิ!”

“หืม บางครั้งทำเรื่องแบบนี้บ้างก็เข้าท่าสินะ!”

“โอ๊ะ! ได้ทีมรุ่นพี่เพิ่มแล้ว! ฉันฟังเราก็มารวมกลุ่มเด็กมัธยมหนึ่งกันเถอะ!”

9

โหมโรง

11

[ตอนที่ 1]

Nightmare

ฝันร้าย

41

[ตอนที่ 2]

The Lost Chord

คอร์ดเพลงที่หายไป

77

[ตอนที่ 3]

From the Heart

จากกันบังของหัวใจ

145

[ตอนที่ 4]

Double Trouble

ปัญหาคำกลิ้งสอง

179

[ตอนที่ 5]

Shine as the Light

ส่องสว่างราวกับแสง

217

[ตอนที่ 6]

Breath of Soul

ลมหายใจของจิตวิญญาณ

309

[บทส่งท้าย]

Flying the Breeze

ส่งลอยไปกับสายลม

Contents

KINIRO QUARTET!
Presented by Yuuho Niimu
Illustrated by DSmile

KINIRO QUARTET! 3

ทำนองเพลงบุสสีลงพื้น 3

ประพันธ์โดย Yuuho Niimu

ภาพประกอบโดย DSmile

แปลโดย dasuma

KINIRO QUARTET! 3

© 2014 Yuuho Niimu

First published in Japan in 2014 by OVERLAP, Inc.

Thai Language translation rights granted to DEXPRESS Co., Ltd.

Under the license from OVERLAP, Inc., Tokyo

Thai translation rights © 2016 DEXPRESS Co., Ltd.

ISBN [e-book] 978-616-583-812-2

บรรณาธิการอำนวยการ กวิน ใจจรตนาณิษฐ์

บรรณาธิการบริหาร ชนินันท์ กิตติปัญญาคณ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ ชนิตตา นิตชาติ

กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสุวรรณค์

พิสูจน์อักษร ชนัญญา เตชจักรเสมา, พรพิมล กิจลือเกียรติ, วรัญญ จตุรภัทร

กราฟิก เจริญภาพ ภาณุวิสิทธิ์แสง, พรพิมล กิจลือเกียรติ, อภิสิทธิ์ รสโรสง, นันทิศักดิ์ พรพิทยาลือ

จัดทำโดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ซอยรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<https://yumeyaclub.com>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

คำนำจากบ.ก.

สวัสดีครับ กลับมาพบกันอีกครั้งในนิยายเรื่อง 'ทำนองเพลง
บรรเลงฝัน' เล่ม 3 ครับ

ในเล่มนี้พระเอกของเราและสาว ๆ ต่างทุ่มเทเพื่อการแข่งขัน
ระดับสากลครั้งแรกของพวกเขา แต่ก็ไม่ได้ล้มมีอุปสรรคมาขวางทาง
อีกจนได้ แถมคราวนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เสียด้วย เขาและพวกเธอจะผ่าน
มันไปได้อย่างไรนั้น ขอเชิญติดตามในเล่มดีกว่าครับ

สำหรับเรื่อง 'ทำนองเพลงบรรเลงฝัน' เล่มนี้เป็นเล่มจบแล้ว
ครับ สำหรับผู้ที่ชื่นชอบเรื่องนี้ก็อย่าเพิ่งเสียใจไป เพราะคุณยุทธโธ
นิธิมผู้เขียนได้ใช้คำว่าจบภาค นั้นหมายความว่าอาจจะมีภาคต่อก็ได้
แต่จะได้เห็นกันเมื่อไหร่กัน คงต้องรอลุ้นกันต่อไป

แล้วพบกันใหม่ในครั้งถัดไปครับ

บ.ก.

คำนำผู้แปล

สวัสดีค่ะ กลับมาเจอกับเหล่าเด็กสาวที่น่ารักหลากหลายสไตล์กัน
อีกแล้วค่ะ

ในเล่มสามนี้จะเป็นบทสรุป (หรือเปล่า?) ของเรื่องราวความฝัน
และความรักของเหล่าเด็กสาวทั้งหลายอาจจะมีเบื้องลึกเบื้องหลัง
และความจริงต่างๆ มากมายที่จะค่อยๆ เปิดเผยออกมาให้ทุกคน
ได้รู้กัน จากเล่มที่แล้วคนเขียนมีทิ้งระเบิดเอาไว้ว่าเอยจิจะเดินทาง
ไปยังระดับโลกโดยทิ้งพวกเธอไว้เบื้องหลังหรือเปล่า แถมตอนสุดท้าย
ยังมีเรื่องพลิกผันที่น่าตื่นเต้นอีก

ความน่ารักสดใส รวมถึงฝีมือที่ไม่ธรรมดาของเด็กสาวรุ่นพี่
รุ่นน้องกลุ่มนี้จะไปถึงระดับโลกโดยมีเวทีหลักในครั้งนี้เป็นการแข่งขัน
ระดับสากล แล้วสุดท้ายเหล่าเด็กสาวทั้งหลายจะได้รางวัลและหัวใจ
ของเอยจิไปครองหรือไม่ ต้องติดตามกันต่อไปค่ะ

dasuma

๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๘

DSmile

ภาพประกอบ : DSmile

เมื่อใดกันนะ ที่เอยจิตัดสินใจให้ดนตรีเป็น
เพื่อนชั่วชีวิตของเขา

ถึงมันจะไม่ใช่อะไรที่ถึงขนาดพูดได้น่าคิดถึง
แต่ทำไมเขาถึงนึกไม่ออก

นั่นอาจเป็นเพราะสำหรับเอยจิแล้ว ดนตรีเป็น
สิ่งที่อยู่ใกล้ตัวซึ่งมันอยู่ตรงนั้น

แต่ถึงอย่างไร ตอนนี้อะไรเขาเข้าใจได้ว่าที่เขา
ตัดสินใจแบบนั้นไป ต้องเป็นเพราะเขาได้พบกับ
มากิซากะ ยูกิ

และเขาก็คิดว่าสำหรับเด็กสาวพวกนั้น หาก
ตัวเขาเป็นการพบเช่นนั้นก็คงดี

พอเพลงตัวหวานก็ย้อนกลับไปก็พูดได้ว่า
มันอาจเกิดขึ้นได้บ่อยๆ ในชีวิต ที่เรื่องเล็กน้อยจะ
กลายเป็นเรื่องราวสำคัญของตน

หลังจากช่วงกลางเดือนกรกฎาคม วันแสดงจริง
ของการแข่งขันวงดนตรีได้ใกล้เข้ามา

เหล่าเด็กสาวที่เพิ่งขึ้นชั้นมัธยมต้นที่ได้ปิดเทอม
ฤดูร้อนครั้งแรก รวมทั้งเด็กสาวชั้นมัธยมสามที่ได้
ปิดเทอมฤดูร้อนครั้งสุดท้าย ต่างขัดเกลาฝีมือให้ดีขึ้น
ในแต่ละวันเพื่อเตรียมพร้อมในการแข่งขันครั้งนี้

การฝึกซ้อมเพิ่มเติมในแต่ละวันผ่านไปราวพรึบตา

คิโนเอะและมิเซลที่เคยทะเลาะกันนั้น ผลจากการปะทะ ทำให้เธอต่างเข้าใจกันอย่างลึกซึ้ง และการพบพานครั้งใหม่ยังเป็น ตัวกระตุ้นที่ดีให้กับพวกเธออีกด้วย

แต่ละคนต่างก็มองหาดนตรีในแบบฉบับของตนเอง มาซู เอย์จิ คิดว่าบางทีนี่อาจเป็นฤดูร้อนที่เป็นตัวตัดสินอนาคตเลยก็ว่าได้

และไม่แน่ว่าเรื่องที่ตัวเขาไม่ทันได้คิด อาจทำให้เกิดเรื่อง ขึ้นมาอีกก็เป็นได้

จดหมายฉบับที่ส่งมาโรงเรียนโฮโอและมหาวิทยาลัยเคียวชิน จะทำให้เอย์จิและพวกเธอได้รู้เรื่องราวที่วุ่นวายกระຈ้างชัดขึ้นมา

เมื่อวานหลังจากจบงานแลกเปลี่ยนที่เรียกกันว่า การแข่งขันโซโล เรื่องยุ่งๆ ของคิริสึ มิเซลและคิโนะเอะก็จบลง ทำให้สามารถเริ่มซ้อมได้อย่างเต็มที่เพื่อเตรียมตัวเข้าแข่งขันวงดนตรีอีกครั้ง

วงดนตรีแบบเซ็ปเตตเป็นวงที่ไม่ค่อยพบเห็นกัน ยิ่งถ้าเป็นวงที่เล่นแบบบริติชด้วยแล้วก็แทบจะไม่มีวงตัวอย่างในญี่ปุ่นให้ดูเลยทีเดียว เพราะเป็นเพลงที่ไม่มีแผ่นเสียงเอาไว้อัดประกอบอย่างเพลงที่มีแนวช้าและสนุกสนานของเพอร์ซี เฟลิตเซอร์ ก็ยิ่งทำให้เป็นปัญหากับพวกเธอทั้งเจ็ดคนมากกว่าที่คิด

“ฮึย...”

ตอนนี้ยังเป็นช่วงซ้อมของวงควอเทต แต่น่าซึสะที่กำลังซ้อมเดี่ยวในช่วงก่อนหกโมงที่เป็นเวลารวมตัวของวงเซ็ปเตตกลับมีท่าทางหงุดหงิดใจ

“เป็นอะไรไปเธอ นาดัน?”

คิโนะเอะเห็นท่าทางนั้นจึงเข้าไปถาม เพราะตอนนี้ยังเป็นช่วงซ้อมของวงควอเทต ที่นี้จึงมีเพียงพวกเธอสี่คนเท่านั้น

“ยังเล่นโซโลช่วงเปิดได้ไม่ดีสักทีนะสิ... เพลงมันเริ่มจากฉัน ก็เลยคิดว่าจะต้องเล่นให้ดี...”

“ฉันคิดว่านาซีจังก็มีฝีมือพอตัวอยู่แล้วนะ”

ตุซุอะที่ได้ยินดังนั้นก็เดินเข้ามาร่วมวงด้วย

“ได้ไปเรียนกับคุณมาซุแล้วนี่? ไหงถึงคิดแบบนั้นล่ะ?”

มิกะที่อยู่ห่างออกไปเล็กน้อยเดินไปดึงเก้าอี้มานั่งในลักษณะที่หันหน้าเข้าพนักพิงพร้อมกับกอดมันเอาไว้

“คือ ฉันก็คิดว่าตัวเองเป่าเก่งขึ้นแล้วนะ แต่พอได้ฟังคุณเอยจิเล่น ก็รู้สึกเลยละว่ามันยังต่างกันมากจนเสียความมั่นใจ...”

“ไปเทียบกับเอยตันแบบนั้นไม่ได้หรอก ถ้าอย่างนั้นพอฉันเอาตัวเองไปเทียบกับริชาร์ดก็ต้องรู้สึกอยากท้อบ้างสิ ถึงอยากจะได้ตามให้ทันให้ได้ในสักวันหนึ่ง แต่ถ้าจะทำให้ได้ในตอนนี้เลยนะ มันเป็นไปได้หรอกนะ”

พอได้ฟังการเล่นของทั้งสองคนอย่างเต็มเปี่ยมในงานแลกเปลี่ยนโซโลเมื่อวาน ทำให้คิโนเอะรู้จักมุมมองการมีไคลมากขึ้น ท้องฟ้าในระดับโลกข้างสูงนัก แต่การแสดงของทั้งสองคนที่มาอยู่ตรงหน้านั้นก็นับว่าอยู่ในระดับสูงไม่แพ้ระดับโลกเช่นกัน

หากเหล่าเด็กสาววงควอเทตที่ได้ฟังการบรรเลงเต็มรูปแบบของเอยจิเป็นครั้งแรกบอกว่าไม่ได้รู้สึกหวาดหวั่นกับระดับขนาดนั้นก็คงจะเป็นการโกหก

ขนาดริชาร์ดคนนั้นที่มีกำหนดการว่าจะได้รับตำแหน่งเป็นหัวหน้าคอร์เน็ตคนต่อไปของวงแบล็กไดค์ยังคิดจะพาเอยจิไปที่นั่นด้วยกันเลย

“แบล็กไดค์เหรอ...”

นาซีสะอื้นหายใจออกมา

วงนั้นเป็นวงที่เธอชอบ เธอจึงติดตามซื้อซีดีมาตลอด สำหรับนาซีสะแล้ว ถ้าให้นึกถึงวงเครื่องเป่าทองเหลืองก็ต้องเป็นวงแบล็กไคด์เท่านั้น

เอย์จินที่รืชาร์ดซึ่งมีกำหนดการว่าจะได้ไปเป่าที่นั่นถึงกับเอ่ยปากชวน

เพราะสถานการณ์มันออกมาดีจนเกินไป พวกเธอที่เป็นเพียงแค่เด็กสาวมัธยมต้นเลยไม่ทันคาดคิด จึงช่วยไม่ได้ที่จะรู้สึกเหมือนกับว่ามันเป็นแค่เรื่องเพื่อฝัน

“ถ้ารุ่นพี่ผมจะจีไม่ห้ามเอาไว้ เอย์ตันจะเป็นยังไงตอนะ”

นาซีสะรู้สึกอึดใจไปกับสิ่งที่คิโนะเอะพูดออกมาอย่างไม่ตั้งใจ

นาซีสะได้รู้จักกับโลกที่ยุคิฟู้เป็นผู้ชายหลงไหล และนั่นก็เป็นโลกที่เอย์จิเองก็หลงไหลด้วยเช่นกัน

นาซีสะได้ฟังซีดีของวงแบล็กไคด์ เธอจึงเข้มแข็งขึ้น และรู้สึกหลงใหลยูโฟเนียมในระดับโลกขึ้นมา

หากประตุนั้นมาเปิดอยู่ตรงหน้าเธอแล้วละก็

“เป็นแบบนี้มันดีแล้วหรือเปล่านะ...”

“เอ๊ะ?”

อีกสามคนในวงควอเทตที่ได้ยินคำพูดพิมพ์คำของนาซีสะถึงกับตอบสนองกลับมาทันที

“ก็นั่นมันเป็นความฝันของคุณเอย์จินี่ จริงไหมล่ะ? ฉันก็ดีใจอยู่หรอกนะที่เขาให้ความสำคัญกับเรื่องของพวกเรา แต่ก็รู้สึกเหมือนเราไปรังเขาเอาไว้เลย...”

“อย่าดูถูกเขาอย่างนั้นสิ นาซีสะ”

เสียงแหลมโพล่งออกมาขัดคำพูดของนาซีสะ เมื่อหันไปมอง จึงได้รู้ว่าเสียงนั้นมาจากมิเชลที่เดินเข้ามาในห้องซ้อมพด็นั่นเอง ในมือของเธอถือทรอมโบนและขาตั้งโน้ตเพลงเอาไว้ด้วย

แม้จะไม่ได้เข้าบรรเลงรวมกับพวกชมรมเครื่องเป่า แต่ด้วยเหตุการณ์จากเรื่องคิโนอะะ จึงทำให้เธอยอมเปิดใจกับพวกนาซีสะ บางครั้งเธอก็มารวมกลุ่มกับพวกเธอแบบนี้ในวันที่เธอซ้อมเสร็จเร็ว

“มิเชล...”

“นาซีสะ เธอจะทำท่าเป็นเด็กดีแบบนั้นไปก็เรื่องของเธอ แต่ตัวเธอจริงๆจะขาดสติแล้ว ถึงขั้นจะตกใจที่ยูมะทำถึงขนาดนั้น แต่ถึงเธอไม่ทำแบบนั้น ฉันก็คิดว่าตัวเธอจริงๆก็คงสติดีแบบนั้น เหมือนกัน เรื่องที่เธอควรจะทำไม่ใช่มานั่งคิดเรื่องไม่เข้าท่าแบบนี้ แต่ต้องเป็นเรื่องที่จะทำยังไงให้เล่นโซโลในช่วงต้นออกมาสมบูรณ์แบบ ไม่ใช่หยุกเหวี่ยง?”

เธอยกมือเท้าเธอและจ้องนาซีสะเขม็ง พร้อมกับพูดด้วยท่าทางโมโหเล็กน้อย

“เอาน่าๆ ถึงจุดนี้เป็นข้อดีของนาตั้นนี่นา ถึงเรื่องที่มีเชลพูดจะสมเหตุสมผล แต่พวกเราก็เข้าใจความรู้สึกของนาตั้นนะ”

คิโนอะะแอบส่งสายตาไปหามิเชลโดยไม่ให้นาซีสะรู้ตัว หลังจากที่ถูกจากไป นาซีสะก็ค่อนข้างละเอียดอ่อนในการคบหากับคนอื่น

เธอตระหนักดีว่าอย่างไรเสีย วันที่เธอจะต้องไปจากประเทศนี้ ต้องมาถึงอย่างแน่นอน จึงทำให้เธอรู้สึกกังวลและทุกข์ใจว่าพวกตนนั้นเป็นต้นเหตุที่ทำให้เขาพลัดเลียงที่จะไปในครั้งนี้

พวกคิโนะเอะรู้ถึงความเข้มแข็งและความอ่อนแอของนาซีสะ
ดี แต่มีเซลที่มาจากที่หลังนั้นรู้แต่ข้อมูลและเรื่องราวที่ได้รับการบอกเล่า
ต่อกันมาเท่านั้น

“อีก อะ เขาเออะ ถ้าคิโนะพูดยุคแบบนั้นก็คงเป็นตามนั้นละนะ”

มิเซลพอจะคาดเดาความตั้งใจนั้นได้ในพริบตา เธอเบนสายตา
หนีเล็กน้อย ก่อนล่งเลที่จะพูดต่อ

“ขอโทษนะมิเซล จริงอย่างที่เธอพูดนะอะ สิ่งที่คุณควรทำ
ในตอนนี่คือให้ความสนใจกับโน้ตตรงหน้ามากกว่า”

นาซีสะพยักหน้า ก่อนจะตั้งเครื่องดนตรีขึ้น พวกเธอเห็นดังนั้น
ก็กลับไปนั่งประจำของตัวเอง มิเซลเองก็ดึงเก้าอี้มานั่ง ก่อนจะเริ่ม
วอร์มเสียงเช่นกัน

เสียงเพลงของมิเซลนั้นเป็นเสียงสบายๆ ที่ดังก้องกังวาน ถึงแม้
ฝีมือของพวกนาซีสะจะถือว่าอยู่ในระดับสูงพอตัวเมื่อเทียบกับอายุ
ของพวกเธอ แต่ท่วงทำนองของมิเซลนั้นกลับเป่าได้จนเหมือนอยู่ใน
ระดับแนวหน้าของวงต่างๆ เลยทีเดียว ซึ่งถือได้ว่าเป็นระดับมืออาชีพ

“จะว่าไปนะมิเซลจัง รูนฟีมียาชิโระกับคุณริชาร์ดดูเหมือนจะ
รู้จักกันมาก่อน แถมฉันยังรู้สึกว่ามีเซลจังเองก็เคารพรูนฟีมียาชิโระ
เหมือนกันด้วย”

ซุซุสะลองถามเรื่องที่เธอข้องใจมานานออกไป

เด็กสาวที่ชื่อมียาชิโระ มารินะดูลึกลับยังไงพิกล

เธอเป็นทั้งประธานชมรมเครื่องเป่า เป็นทั้งนักทรมเปิด แถม
ความสามารถที่แท้จริงในการเป่าคออร์เน็ตก็สูงพอตัวอีกด้วย คนที่เคย
ไปเรียนกับเธออย่างซุซุสะรู้ดี

เธอไม่เข้าร่วมการบรรเลงรวมกับชมรมเครื่องเป่า แต่กลับทำหน้าที่เป็นประธานชมรม และยังคอยช่วยเหลือวงควอเทตของพวกเขาอีก

“อ้อ พี่มารินะจะเรียกว่ามีฝีมือโดดเด่นกว่าคนอื่นก็คงจะใช้อยู่ละนะ ถึงฉันจะไม่เคยเล่นแพ้ แต่ตอนแรกที่ได้พบกันทำเอาฉันอึ้งไปเลยละ”

สีหน้าของมิเชลเหม่อไปไกล เธอนึกถึงความทรงจำในอดีต

“สองปีก่อนได้มั้ง ที่เราได้เจอกันในวงออร์เคสตราประเภทยุวชนระดับโลก ตอนนั้นพี่มารินะเป็นหัวหน้าทรมเปิด พวกเธอคงรู้ถึงความเก่งกาจของริชาร์ดที่เป็นหัวหน้ารุ่นต่อมากันดีอยู่แล้วนะ”

เหล่าเด็กสาววงควอเทตถึงกับกลืนน้ำลายอีกใหญ่

ตำแหน่งหัวหน้าที่ริชาร์ดคนนั้นเป็นคนควบคุมดูแลแต่เป็นเมื่อสองปีก่อน ก็เท่ากับว่ามารินะยังอยู่แค่มัธยมหนึ่ง หรือก็คืออายุเท่ากับพวกเธอในตอนนั้นนั่นเอง

“สมกับเป็นท่านอาจารย์มารินะ...ถ้าฉันก็แสดงว่ามิเชลอยู่วงนั้นด้วยนะสิ”

“...ตอนนั้นฉันอายุสิบเอ็ด ถ้าเป็นเด็กญี่ปุ่นก็คงประมาณประถมห้าได้ แน่นอนว่าฉันได้เป็นถึงหัวหน้าทรมโบโน วงออร์เคสตราประเภทยุวชนนะเป็นวงที่สมาชิกต้องมีอายุไม่เกินสิบแปด แต่ก็ไม่ได้จำกัดอายุน้อยที่สุดที่สามารถเข้าร่วมได้หรอก ไม่ว่าจะอายุเท่าไร ถ้าเล่นเก่งก็สามารถเป็นหัวหน้าได้ วงออร์เคสตราปีนี้ก็คงจะเป็นคนที่มีความสามารถเต็มไปหมดแน่ๆ”

มิเชลยิ้มออกอย่างภูมิใจพร้อมกับตอบคำถามที่คิโนะเอะถามมา

“ฉันได้เป่าอยู่ข้างกันกับพี่มารินะ ทั้งเสียง ทั้งท่วงทำนอง ทั้งทักษะการเล่นก็เล่นได้ดีไม่มีที่ติ เรียกได้ว่าโดดเด่นที่สุดในบรรดา วงเครื่องเป่าปีนั้นเลย แถมยังดูแลฉันที่เป็นลูกครึ่งญี่ปุ่นด้วย เพราะฉัน ฉันเลยยอมก้มหัวให้คนคนนั้นคนเดียว หลังจากที่ฉันเจอเรื่องราวๆ ที่ฝรั่งเศส คนที่เรียกให้ฉันมาที่นี่ก็คือเธอคนนั้นนั่นละ เอาเถอะ พอ ตอนนี้อมาคิดดูแล้ว ฉันก็เจอหลายๆ เรื่องประดังกันเข้ามาเยอะอยู่ ละนะ”

มิเชลยิ้มให้วงคอเวเทตทั้งสี่คนที่หันมามองหน้ากัน เพราะช่วงนี้ เธอีย้มออกมาให้เห็นบ่อยขึ้น ประกอบกับรูปร่างหน้าตาและผมสีเงินนั้น ทำให้ผู้ชายในโรงเรียนหลงกันไปหลายคนแล้ว

“พอโดนเรียกให้มาที่นี่ก็ตามมาง่ายๆ เลยเหรอ? โรงเรียนนี้นะมัน...”

พอพูดถึงตรงนี้ คิโนเอะก็นึกขึ้นได้

ขณะเดียวกันนั้น นาซึสะ มิกะ และซุซุสะเองก็รู้สึกได้เช่นกัน พวกเธอเพิ่งจะนึกเรื่องบางอย่างขึ้นมาได้

“จริงด้วย! โรงเรียนนี้นะเขาไม่ว่าจะรับนักเรียนที่ย้ายเข้ามา กลางเทอมนี้! งะ จัมนิเชลทำยังไงถึงได้...”

พวกเธอถูกบังคับให้อ่านวิสัยทัศน์โรงเรียนที่เขียนเอาไว้ตัวโตๆ ตอนที่เข้ามาเรียนว่า ในทุกๆ ปีจะไม่รับเด็กนอกจากวิธีการสอบเข้า และไม่รับเด็กที่ย้ายมากลางเทอม ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของโรงเรียนแห่งนี้

“อ้าว? ทุกคนไม่รู้กันเหรอ?”

“หา?”

กลับเป็นมิเชลที่แสดงสีหน้าประหลาดใจออกมามากกว่าเพื่อน เพราะทั้งสี่คนต่างก็คาดเดากันไม่ถูกว่าเรื่องมันเป็นอย่างไรกันแน่

...

“พี่มารินะนะเป็นลูกสาวของประธานกรรมการบริหารที่นี้ไง ฉันก็เลยได้รับสิทธิพิเศษให้สามารถย้ายมาเรียนได้ในฐานะนักเรียนที่มีทักษะพิเศษ”

“...เอ๊ะ เอะ!”

ความคิดของพวกเธอหยุดชะงักไปช่วงหนึ่ง และตอนที่เข้าใจคำพูดของมิเชล ทั้งสี่คนก็ได้แต่ตะโกนออกมาเท่านั้น

เอยจิมาถึงที่โรงเรียนช้ากว่าปกติเล็กน้อย

เพราะอีกไม่นานจะเข้าสู่ช่วงการสอบกลางภาค เขาจึงต้องละทิ้งเรื่องที่เคยเรียนไปหลายต่อหลายครั้ง ทั้งเรื่องหาคนบรรเลงร่วมที่มีฝีมือ รวมถึงหาเพลงที่เป็นหัวข้อบรรเลง

พูดตามตรงว่าพอได้มาเป็นคนชี้แนะให้กับโรงเรียนนี้ เขาก็เอาแต่เลื่อนการเข้าเรียนหลักสูตรของตัวเองที่มหาวิทยาลัยไปเรื่อยๆ

ทักษะในการบรรเลงและทฤษฎีดนตรีที่เรียนในชั่วโมงบรรยายเป็นหลักสูตรที่เอยจิสามารถทำได้หมดแล้ว เขาจึงไม่ค่อยสนใจมันเท่าไร เขาขอร้องเพื่อนจำนวนน้อยนิดของตัวเองให้ไปเข้าเรียนในชั่วโมงบรรยายแทน ส่วนชั่วโมงทักษะการซ้อมที่เข้ากับอาจารย์ประจำวิชาไม่ค่อยได้ เขาก็คิดไปถึงขั้นที่ว่าปีนี้จะยอมตกไปเลยดีไหม

ยิ่งกว่านั้นในหัวเขายังมีแต่เรื่องการเตรียมตัวเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันระดับสากลที่จะจัดขึ้นในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า

ถึงจะมาทันช่วงเวลาซ้อมของวงเซ็ปเทต แต่ดนตรีวันนี้ของพวกเธอลับดูเบาบางอย่างไว้ไม่รู้

“เป็นอะไรกัน? รู้สึกว่าทุกคนไม่ค่อยมีสมาธิกันเลยนะ”

แล้วเพลงบรรเลงรวมก็หยุดลง

นอกจากจะผิดกันตรงจุดง่ายๆ แล้ว ช่วงในการเล่นรวมก็ยังไม่พร้อมกันอีกด้วย

“เอ่อ คือ ขอโทษนะคะคุณเอยจิ ตะ ตอนนีในหัวมีเรื่องให้คิดเต็มไปหมดเลยคะ...”

“ก็ในหัวของนาซีสะคิดแต่เรื่องของเอยจินี่นา”

“มะ ไม่ใช่สักหน่อย! มิ มิเซลดพูดอะไรออกมาล่ะ!”

“ล้อเล่นน่า แต่พูดแบบนั้นจะดีเหรอ? แต่ก็นะ การตกใจนะ ถึงจะห้ามไม่ได้ แต่เล่นลากยาวมาจนทำให้บรรเลงละเตะขนาดนี้ มันก็ไม่ไหวนา”

เอยจิไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าทั้งสองคนกำลังคุยเรื่องอะไรกันอยู่ เขาได้แต่สงสัยว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกันแน่

“มีเรื่องอะไรกันแน่ อธิบายมาหน่อยสิ”

“อ้อ คือพวกเราเพิ่งจะรู้จักกันเมื่อครู่นี้เองว่ารุ่นพี่มารินะเป็นลูกสาวของประธานกรรมการบริหารโรงเรียน เพราะงั้นพวกเราที่เคยยังตกใจกันไม่หายนะคะ”

มิกะตอบกลับมาแทนคนอื่นๆ

“มารินะจิงนะเหรอ เป็นลูกสาวของประธานกรรมการบริหาร”

แม้ตัวเอยจิจะออกอาการแปลกใจ แต่ก็ทำให้พอจะเข้าใจอะไรบางอย่างได้

ถึงพรสวรรค์ในการเล่นเครื่องดนตรีของตัวเธอจะมาจากความพยายามมากแค่ไหน แต่ก็คงจะเป็นเรื่องยากที่เธอจะสามารถเข้าร่วมวงออร์เคสตราประเภทเยาวชนระดับสากล หรือพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ถ้าไม่มีฐานะทางการเงินที่ดีในระดับหนึ่ง หรือได้รับการฝึกสอนภาษาอังกฤษมาก่อนแล้ว

การผลจากญี่ปุ่นไปสู่เวทีระดับโลกนั้น แม้จะเป็นเรื่องธรรมดา แต่ก็ต้องใช้เงินไม่น้อย ดังนั้นดนตรีแนวคลาสสิกในประเทศญี่ปุ่นจึงถูกนำไปนับเหมวว่าเป็นงานอดิเรกที่ไว้ใช้ขอแบ่งกันของพวกคนชั้นสูง

“อย่างนี้เอง มีเรื่องแบบนั้นนี่เอง ทุกคนถึงได้เอาแต่เหมวกัน”

“อ๊ะ พวกฉันน่าจะรู้อยู่แล้วละคะ ก็เลยไม่ได้แปลกใจอะไร ก็นะ มารินะเองถึงจะเป็นลูกประธานกรรมการบริหาร แต่ก็ไม่ได้ชอบवादอ้างอะไร ถ้าให้พูดตามตรง ฉันว่าเธอเป็นเด็กดีที่ไม่มีข้อบกพร่องเลยที่เดียวละ”

“ก็จริงนะ เธอเป็นคนตรงไปตรงมา แถมยังใจดีด้วย เพียงแต่บางทีก็ไม่ว่านเธอคิดอะไรอยู่”

นาคาซากะ ยูมะ และโทคิวาคิ ไโอที่เป็นเพื่อนร่วมชั้นกันมานั้น แสดงสีหน้าราวกับว่าพวกเธอเพิ่งมานึกเรื่องนี้ได้เอาป่านนี้

“ที่จริงฉันเองก็มีเรื่องของมารินะจังที่อยากจะถามอีกมากมาย แต่เธอก็เลี้ยงไม่ยอมคุยด้วยตลอด ในการแข่งขันโซโลก่อนหน้านี้เองก็เหมือนกัน จู่ๆ เธอก็หายไปกับบริษัทรดสองคน”

“อย่างกับว่ามารินะจังคบกับบริษัทรดอยู่เลยนะ”

ยูมะพูดล้อเล่นออกมาหลังจากได้ยินสิ่งที่เอยิจิพูด

“ยังไงก็ตาม สุดท้ายตอนนี้เรามีเข้าค่ายเก็บตัวเพื่อพัฒนาฝีมือกัน โดยจะใช้โรงแรมของยูมะจังเหมือนเดิม ฉันอยากกำจัดจุดที่ยังเป็นปัญหาให้หมดที่นั่นเลย แล้วก็อยากเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างเด็กมัธยมหนึ่งกับมัธยมสามด้วย เพราะฉันคิดว่าระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้องยังดูเกร็งๆ กันอยู่ คนตริโนะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องอายุหรอกระ? ดังนั้นต้องสนิทกันให้มากขึ้นละ”

โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างไอและพวกเด็กมัธยมหนึ่งทั้งห้าคนที่เคยจี้ยังคาใจอยู่ เนื่องจากไอเป็นนักบรเรลงที่ค่อนข้างเคร่งครัด ทำให้มีภาพลักษณ์ที่เข้มงวดกับคนตริที่ทั้งกับตนเองและคนอื่น ๆ ด้วย อีกทั้งยังไม่ค่อยพูด แถมยังตัวสูง ทำให้ดูน่าหวั่นเกรงสำหรับพวกรุ่นน้อง

การเข้าค่ายเก็บตัวเพื่อพัฒนาฝีมือจึงเป็นโอกาสเหมาะที่สุดที่จะจัดการปัญหานี้ให้หมดไป เอยิจิเองก็คิดว่าจะทุ่มเทให้กับงานนี้เต็มที่เช่นกัน

“เอ่อ คุณมาซึกะ...”

ในตอนที่กำลังมุ่งมั่นอยู่นั้น ก็มีคนที่น่าแปลกใจแฉะประตูห้องซ้อมออกเล็กน้อยและชะเง้อหน้าเข้ามา คนนั้นก็คือทาจิบานะคานาเอะ ที่ปรึกษาชมรมเครื่องเป่านั่นเอง

แม้เธอจะมีลักษณะภายนอกที่ดูอย่างไรก็เหมือนเด็กสาวมัธยมปลาย แต่จริงๆ แล้วเธอเป็นครูสอนดนตรีอย่างถูกต้อง แถมยังเป็นคนที่คอยสนับสนุนเอยิจิและเหล่าเด็กสาววงควอเทตอีกด้วย

สีหน้าของเธอไม่สู้ดีนัก เธอขวักมือเรียกเอยิจิเบาๆ

“มีอะไรหรือครับ?”

เอยจิออกไปจากห้องซ้อมตามที่เธอเรียก หลังจากปิดประตูห้องแล้ว เขาก็หันไปหาคานาเอะที่รออยู่ตรงทางเดิน

“ที่จริงแล้ว คือว่า มันเป็นเรื่องที่พูดลำบากนะค่ะ...”

คานาเอะเกริ่นนำเช่นนั้นและสັกพັกก็นิ่งเงียบ

เอยจิรู้สึกได้เลยว่าท่าทางของเธอไม่ค่อยจะปกติเท่าใดนัก

“เป็นเรื่องที่ไม่ค่อยดีหรอกครับ?”

ดูยังไงก็ไม่น่าจะมาบอกข่าวดีแน่ๆ

เอยจิเองก็พอจะเดาเรื่องได้อยู่

เรื่องราวระหว่างเอยจิกับคาคุทานิที่เป็นที่ปรึกษาวงเครื่องเป่านั้น เป็นเหตุการณ์ที่โด่งดังภายในโรงเรียน ยิ่งกว่านั้นพวกเขายังควอดเทตหรือแม้แต่คานาเอะที่เกี่ยวข้องก็เชื่อว่าควอดฟันค่านินทา

คนที่เล็ดตอนที่ปรึกษาซึ่งพาโรงเรียนไปสู่การแข่งขันระดับประเทศเป็นประจำให้โดนย้ายไปคือพวกเอยจิอย่างไม่ต้องสงสัย จึงช่วยไม่ได้ที่เขาจะตกเป็นจำเลยโดนพวกผู้ปกครองหัวอนุรักษ์นิยมและบรรดานักเรียนที่สอบเข้ามาในโรงเรียนนี้ว่าเขาดัน ‘ทำเรื่องไม่เป็นเรื่อง’ ลงไป

“ยังงี้ก็ช่วยไปที่ห้องรับรองกับฉันหน่อยได้ไหมคะ? ฉันคิดว่าเราคุยกันที่นี้คงไม่เหมาะเท่าไร”

เอยจิเองก็พอจะเข้าใจว่าเป็นเรื่องไม่ดีก็ไม่ควรจะมายืนคุยกัน เขาจึงเข้าไปบอกพวกเธอที่ซ้อมอยู่ ก่อนจะเดินตามคานาเอะไป

ห้องรับรองนั้นเป็นห้องที่เอยจิเคยมากรอกเอกสารเพื่อขอเป็นคนที่แนะของโรงเรียนนี้

เขาทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาตามที่เธอบอก

“ที่จริงแล้วมีจดหมายนี้ส่งมาที่โรงเรียนนะค่ะ...”

พอเขานั่งลง คานาเอะก็ส่งจดหมายปิดผนึกฉบับหนึ่งมาให้เขาทันที ชื่อผู้รับนั้นส่งถึงประธานกรรมการบริหารโรงเรียนโฮโอ โดยตัวอักษรทั้งหมดถูกพิมพ์ขึ้นและนำมาติดเอาไว้

เอย์จิรับจดหมายนั้นมา ก่อนจะเปิดดูข้างใน

“นี่มัน...”

มือเขาถึงกับสั่น ส่วนเนื้อหาภายในนั้นก็คือ

มาซุ เอย์จิที่เป็นคนซึ่แะแคในนามนั้นมีความคิดอกุศลต่อเด็กนักเรียนหญิงชั้นมัธยมต้นจึงได้มาสอนที่โรงเรียนนี้ หลักฐานก็คือเขาไม่ค่อยได้ไปเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยดนตรีแห่งหนึ่ง เอาแต่ขลุกอยู่ที่โรงเรียนโฮโอ อีกทั้งยังมีการแนะนำให้ไปค้างอ้างแรมกับเหล่าเด็กสาวที่หมายตาเอาไว้เป็นพิเศษด้วย คุณคิดว่าควรจะมองอย่างไรในด้านการศึกษา

แถมยังมีการเนรรูปถ่ายอีกหลายใบมาให้อย่างดีอีกด้วย ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นรูปที่เขากลับบ้านพร้อมกับพวกนาซึสะ หรือไม่ก็รูปที่หยอกเล่นกอดกับคิโนเอะ ไม่รู้ว่าไปถ่ายมาจากไหน เพราะมีกระตุंगรูปที่เขาเพิ่งสอนเรื่องการผ่อนแรงที่ห้องซ้อมไปเมื่อหลายวันก่อนด้วย เพราะเป็นช่วงซ้อม จึงทำให้เอย์จิมีการตะโดนร่างกายของพวกเธอไปบ้าง แต่กลับมีแต่ภาพที่สื่อถึงเจตนาร้าย

“ใครกันที่ทำแบบนี้...หรือว่า...”

เอย์จิพูดแค่นั้น ในความคิดเขามีใครคนหนึ่งลอยขึ้นมาถึงเขาจะพูดออกมาลอยๆ โดยไม่มีหลักฐานไม่ได้ แต่ความเป็นไปได้ที่จะเป็นคนนี้ก็นับว่าสูงมาก

ถึงคานาอะจะไม่ได้พูดออกมาเหมือนกัน แต่จากสีหน้าของ เธอแล้ว เอย์จิก็พอจะเดาได้ว่าเธอเองก็คงจะมีความเห็นเหมือนกับ เอย์จิว่า ตัวตนที่แท้จริงของผู้ไม่ประสงค์ออกนามนั้นเป็นใครกัน

“...ผมเข้าใจสถานการณ์แล้วครับ แล้วเราจะทำยังไงกันต่อ?”

เหงื่อที่เย็นเยือกไหลหยดลงมา

ตัวเขาไม่ได้ทำผิดอะไร แต่รูปแบบนี้ในสถานศึกษานั้นเป็น ประเด็นที่ค่อนข้างละเอียดอ่อน แถมเขายังเป็นคนชี้แนะที่ช่วยเหลือ กับพวกเธออีก ถ้าพวกนั้นสืบดูก็คงจะเป็นการสร้างปัญหาเพิ่มขึ้นอีก

“ที่จริงแล้วจดหมายฉบับเดียวกันนี้ถูกส่งไปยังมหาวิทยาลัย เคียวชินเหมือนกันค่ะ เมื่อวันก่อนได้มีการมาสอบถามโรงเรียนที่ เกี่ยวข้องจากทางมหาวิทยาลัย ถึงขั้นจะรู้สึกลำบากใจ แต่เพราะ นี่เป็นคำตัดสินของประธานกรรมการบริหาร จึงต้องขอพักเรื่องการมา โรงเรียนในฐานะคนชี้แนะของคุณมาซุเอาไว้จนกว่าจะมีการพิสูจน์ ให้แน่ชัดค่ะ”

สีหน้าของคานาอะนั้นดูทุกข์ใจเป็นอย่างมาก ถึงเธอจะเข้าใจ เอย์จิและพวกเด็กสาวมากแค่ไหน แต่เธอก็เป็นแค่ครูผู้สอน จึงไม่ได้ อยู่ในฐานะที่จะต่อการกับการตัดสินของโรงเรียนได้

เธอจึงทำได้แค่เพียงมาบอกคำตัดสินจากทางโรงเรียนให้เอย์จิ ฟังเท่านั้น

เอย์จิได้แต่อึ้ง

ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้ เขาไม่อยากจะมึ เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นมากกว่าจะรู้สึกโกรธคำตัดสินที่ไม่สมเหตุผล นั้นเสียอีก

เขาเพียงแค่ต้องการไล่ตามดนตรี

จริงอยู่ที่เด็กสาวพวกนั้นมีเสน่ห์และน่ารัก แถมในกลุ่มนั้นยังมีน้องสาวของเพื่อนสนิทที่จากไปของเขา รวมอยู่ด้วยก็จริง

และถึงแม้จะมีเหตุการณ์ที่ทำให้ใจเต้นอยู่บ้างในท่าทางที่เกินตัวไปสักหน่อยของพวกเธอ

ถึงกระนั้นที่ตรงนั้นก็มีดนตรีอยู่ด้วยเสมอ เอยิจับพวกเธอต่างเชื่อมโยงกันด้วยดนตรี เป็นความสัมพันธ์ที่สามารถพูดอย่างนั้นได้อย่างไม่อายใคร ทั้งที่มันเป็นอย่างนั้น

เอยิจัดพันกรอด หลังจากเวลาผ่านไปครู่หนึ่ง เขากลับรู้สึกว่าการกำลังโกรธยิ่งขึ้นมากกว่าที่จะรู้สึกสงบใจ

“ในตอนนี้อายากให้วันนี้คุณกลับไปลองคุยกับทางมหาวิทยาลัยก่อนค่ะ ฉันคิดว่าน่าจะมีคำสั่งอะไรออกมาแน่”

“...เข้าใจแล้วครับ สถานการณ์เป็นแบบนี้ พูดอะไรออกไปก็ไม่มีประโยชน์ มีแต่จะทำให้อาจารย์คานาเอะเดือดร้อนเปล่าๆ”

จดหมายนี้มีแต่คำพูดให้ร้ายที่ไม่มีมูลความจริงอยู่เลย แต่ก็โจมตีให้เขาารู้สึกเจ็บปวดได้

ถึงเรื่องที่เขาไม่เข้าเรียนชั่วโมงบรรยายในมหาวิทยาลัยจะเป็นความจริงเพราะมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับทางนี้ และคิดว่ามันเป็นปัญหาส่วนตัวของเอยิจิที่เขาจัดการจบไปแล้ว แต่ก็ดันมีช่องโหว่อยู่

เขาเดินออกจากห้องรับรองด้วยเท้าที่หนักอึ้งมุ่งหน้าไปยังห้องซ้อม

ตอนนี้เลยหกโมงเย็นมาแล้ว สมาชิกวงเซ็ปเทตเองก็คงจะมารวมกันครบแล้ว แต่วันนี้เขาคงไม่สามารถฟังเสียงนั้นได้แล้ว

“ขอโทษนะทุกคน พอตีวันนี้มีธุระด่วนเข้ามา คงต้องกลับแล้วละ ส่วนเรื่องซ่อม อิม ขอฝากไอจิ้งจุกดูแลให้หน่อยได้ไหม?”

“อะ ฉันทหรือคะ?”

ไอที่ได้รับการแต่งตั้งแบบไม่ทันตั้งตัวตื่นตกใจ

“ก็เธอเป็นรุ่นพี่ ฉันว่าเธอน่าจะฟังเสียงของทุกคนอย่างใจเย็นที่สุด แล้วอีกอย่าง เธอก็เคยสังเกตเห็นเรื่องต่างๆ มาหลายเรื่องแล้วด้วยนี่นา ขอโทษนะ แต่ฉันขอฝากหน่อยแล้วกัน ฉันทกลับก่อนนะ แล้วเจอกัน...”

ตอนที่เขากลับให้ทุกคนเพื่อออกจากห้องซ่อม ก็มีใครบางคนคว้าชายเสื้อเขาไว้

พอเขากลับไปมองก็พบว่านั่นคือมิเชล

“เอย์จิ พุ่งนี้มาใช่ไหม?”

เขารู้สึกแปลกใจที่เธอสามารถมองเห็นทะลุปรุโปร่งขนาดนี้ ตาสีฟ้าที่ราวกับดึงดูดของมิเชลนั้นไม่ได้เปล่งประกายหนักแน่นเหมือนทุกครั้ง แต่กลับฉายแวววาววิตกกังวลบางอย่าง

“มาสิ อย่าห่วงเลย”

“อา!”

มิเชลที่โดนลูบหัวหน้าแดงร้องเสียงหลงออกมาอย่างไม่รู้ตัว แม้เธอจะถูกเรียกว่าอัจฉริยะในยุโรป และได้พูดคุยพบปะกับผู้ใหญ่มากมายในการเรียนข้ามชั้น แต่ที่นั่นไม่เคยปฏิบัติกับเธอในฐานะเด็กเลยสักครั้ง การกระทำเช่นนี้เธอจึงไม่คุ้นเคยนัก

และหลังจากเอย์จิเดินออกจากห้องซ่อม พวกเธอที่เหลือต่างนั่งเสียบกันไปลักพัก

“ทำไมทำทางเขา...”

“ดูแปลกไปสินะ”

ซุซุสะและมิกะสามารถรับรู้ถึงบรรยากาศที่เปลี่ยนไปของเอยจิ
ได้

“คิโนะ เธอไม่รู้สิก็จะไรบ้างเลยเหรอ?”

มิเซลหันไปสนใจคิโนะที่เอาแต่เงยบ

“รู้สึกสิ เอยตันตอนที่ออกไปกับตอนที่กลับมาถือว่ามีต่างกันมาก
เลยละ คิดว่าคงจะเกิดอะไรขึ้นแน่”

“แล้ว?”

“แต่ฉันเชื่อใจเอยตัน ก็แค่นั้นละ”

ถึงจะเป็นช่วงเวลาแค่ไม่กี่เดือนที่ได้พบกับเอยจิ คิโนะก็ได้
สัมผัสถึงความอบอุ่นของเอยจิมานับครั้งไม่ถ้วน

ดังนั้นไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเธอก็จะเชื่อใจเขา นั่นเป็นกฎภายในตัว
ของคิโนะ

มิเซลยิ้มออกมาพร้อมยกไหล่ให้ และหันไปมองทางนาซึสะ

“นาซึสะ?”

นาซึสะหน้าซีดเผือด หายใจติดขัดและสั่นเทาไปทั้งตัว

“นะ นาตัน เป็นอะไรี่เปล่า!”

“นาซึจัง!”

“นาซึ!”

พวกเด็กสาวควอเทตกระวนกระวายวิ่งเข้าหานาซึสะ

“นะ นี่ นาซึสะจัง ไหวรึเปล่า?”

ยูมะเข้ามาลูบหลังช่วยดูแลนาซึสะได้สมกับเป็นรุ่นพี่

“ไปห้องพยาบาลไหม?”

นาชีสะสายศีรษะอย่างเงยบเขยิบให้กับคำถามของยูมะ

“มะ ไม่เป็นไรค่ะ ค่ะ เดี่ยวสงบสติลงหน่อยก็หายแล้วค่ะ”

เธอเค้นเสียงออกมา

พวกคิโนะต่างสะกิดใจอยู่แล้วในสภาพอย่างนี้ของนาชีสะ

หลังจากที่ยูกิเสียไปในช่วงระยะหนึ่ง คงเพราะเกิดภาพความหลังย้อนเข้ามาหรือยังไถ่กันนะ พวกเธอจึงได้เห็นนาชีสะทำท่าเหมือนทรมานจากการหายใจถี่มาแล้วหลายครั้ง

จินตนาการได้เลยว่าในตอนนี้อยู่ด้วยเรื่องที่เอยจิแปลกไป และเรื่องที่เขากลับไปนั้น ทำให้เธอเกิดความกังวลขึ้นอย่างรุนแรง

“ไม่เป็นไรหรอกนาตัน เอยตันนะไม่หายไปไหนหรอก”

“อะ อืม ฉันรู้แล้วละ ฉันไม่เป็นไรแล้ว อีกก็ ขอโทษนะที่ทำให้เป็นห่วง”

พอเธอสูดลมหายใจเข้าออกลึกๆ หลายครั้ง อาการของนาชีสะก็ค่อยๆ หายไป

ทว่าเรื่องของริชาร์ดเมื่อวันก่อนนั้นส่งผลกระทบต่อจิตใจของนาชีสะเป็นอย่างมาก

คิโนะะพูดแบบนั้นก็จริง แต่ก็รู้ดีว่ายังมีความเป็นไปได้ที่เอยจิจะไปจากประเทศนี้ แม้พวกคิโนะะเองจะเข้าใจเรื่องนี้ดีอยู่แล้ว แต่เพื่อให้นาชีสะสบายใจ มีแต่ต้องพูดแบบนั้น

“ซ่อมต่อไหวไหม? ฝืนมากไปไม่ดีนะ นาชีสะคุง”

“มะ ไม่เป็นไรค่ะ รุนพีไทควาอิ เราไม่มีเวลาแล้วด้วย ถ้าไม่พยายามละก็...”

หมวดนิยายแปล
ท่านองเพลง - ไลท์โนเวล

9 786165 838122

ราคา 149 บาท

ISBN 978-616-583-812-2

KINIRO QUARTET! 3

© 2014 Yuuho Niimu

First published in Japan in 2014 by OVERLAP, Inc.

Thai Language translation rights granted to DEXPRESS Co., Ltd.

Under the license from OVERLAP, Inc., Tokyo

**DEX
PRESS**

yumeyaclub.com | DEXPRESSclub

หลังสอบศึกกับมิเซลได้ พวกนาซึสะก็ตั้งหน้าตั้งตาซ่อม
เพื่อขึ้นเวทีใหญ่ แต่ไม่เคยลืบกิดอุปกรณ์ใหม่จนได้
เมื่อเอ่ยถึงจุดสั่งห้ามไม่ให้มาสอนพวกเธอ ซ้ำร้ายยังเกิด
อุบัติเหตุไม่คาดฝันด้วย!?

เรื่องราวอันน่าประทับใจของหนุ่มสาวผู้หลงใหลในดนตรี ซึ่งการันตีด้วยรางวัลชนะเลิศ
การประกวดรางวัลคิกออฟ ได้ดำเนินมาถึงบทสรุปในเล่ม 3 นี้แล้ว!

E LIGHT NOVEL